

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাই তোমালোকক সংগমত যি স্মৃতি দিছে, সেয়া স্মৰণ কৰিলে সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব।"

প্ৰশ্ন: সদায় পাতল (বোজা মুক্ত) হৈ থকাৰ যুক্তি কি? কোনটো সাধন উপযোগ কৰিলে আনন্দিত হৈ থাকিব পাৰিব?

উত্তৰ: সদায় পাতল (বোজা মুক্ত) হৈ থাকিবলৈ এইটো জন্মত যি পাপ হৈছে, সেয়া সকলো অবিনাশী চাৰ্জনক শুনাই দিয়া। বাকী জন্ম-জন্মান্তৰ যি পাপৰ বোজা শিৰত আছে তাৰ কাৰণে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই পাপ খণ্ডন হ'ব, তেতিয়া আনন্দিত হৈ থাকিব। পিতাৰ স্মৃতিৰে আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। মিঠা-মিঠা আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বুজায় - তোমালোকৰ স্মৃতি আহিছে যে আমি আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলোঁ, আমি ৰাজ্য কৰিছিলোঁ, আমি যথার্থতে বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ। সেই সময়ত আৰু অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। আমিহেই সত্যযুগৰ পৰা জন্ম লৈ লৈ ৪৪ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰো। গোটেই বৃক্ষৰ স্মৃতি আহিছে। আমি দেৱতা আছিলো পিছত ৰাৱণ ৰাজ্যত অহাৰ বাবে দেৱী-দেৱতা বুলি কোৱাৰ লায়ক হৈ নাথাকিলো সেয়ে ধৰ্মই বেলেগ বুলি ভাবি লোঁ। আন কাৰো ধৰ্ম সলনি নহয়। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্টৰ খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম, বুদ্ধৰ বৌদ্ধ ধৰ্মই চলি আহি থাকে। সকলোৰে বুদ্ধিত এইটো থাকে যে বুদ্ধই অমুক সময়ত ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। হিন্দুসকলে নিজৰ ধৰ্মৰ বিষয়ে নাজানেই যে আমাৰ হিন্দু ধৰ্ম কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল, কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰহে আছে, ইয়াকে কোৱা হয় জ্ঞান-বিজ্ঞান। তেওঁলোকে 'বিজ্ঞান ভৱন' নাম যদিও ৰাখি দিলে কিন্তু পিতাই তাৰ অৰ্থ বুজায় - জ্ঞান আৰু যোগ, ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান, এতিয়া তোমালোক বুজি পোৱা যে আমিও জনা নাছিলো, নাস্তিক আছিলো। সত্যযুগততো এই জ্ঞান নাথাকে। এতিয়া তোমালোকক শিক্ষকে পঢ়াইছে। পঢ়ি তোমালোকে ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা কিয়নো তোমালোকক থাকিবলৈ নতুন সৃষ্টি লাগে। এই পুৰণি সৃষ্টিততো পবিত্ৰ দেৱী-দেৱতাই পদাৰ্পণ কৰিব নোৱাৰে। পিতা আহি তোমালোকৰ কাৰণে পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ কৰি নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰে। আমাৰ কাৰণে বিনাশ নিশ্চয় হ'ব। কল্প-কল্পান্তৰে আমি এই ভূমিকা পালন কৰো। বাবাই সোধে - আগতে কেতিয়া লগ পাইছিলো? তেতিয়া কয় - বাবা, প্ৰতি কল্পতে লগ পাওঁ, আপোনাৰ পৰা ৰাজ্য ভাগ্য ল'বলৈ। কল্প আগতেও বেহদৰ সুখৰ ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত হৈছিল। এই সকলো কথা যি স্মৃতিলৈ আহিছে, এতিয়া সেয়া সোঁৱৰণ কৰি থাকিব লাগে, যাক বাবাই স্বদৰ্শন চক্ৰ বুলি কয়। আমি আগতে সতোপ্ৰধান আছিলো। এইটোও তোমালোকৰ স্মৃতি আহিল যে প্ৰত্যেক আত্মাই নিজৰ নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। আমি আত্মা সূক্ষ্ম অবিনাশী, তাত ভূমিকাও অবিনাশী যিটো চলিয়েই থাকিব। এইখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত যি চলি আছে... ইয়াত কোনো নতুন কথা যোগ বা বিয়োগ হ'ব নোৱাৰে। কোনেও মোক্ষ প্ৰাপ্তি কৰিব নোৱাৰে। কোনোৱে মুক্তি বিচাৰে, মুক্তি বেলেগ, মোক্ষ বেলেগ। এইটোও স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। স্মৃতিত থাকিলে আনকো সোঁৱৰাই দিব। তোমালোকৰ ধাণ্ডাই হৈছে এইটো। পিতাই যি স্মৃতিলৈ আনিছে, সেয়া আকৌ আনকো দিয়া তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব পাৰিব। উচ্চ পদ পাবলৈ বহুত যত্ন কৰিব লাগে। মুখ্যতঃ যোগৰ ক্ষেত্ৰতেই যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। এয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা, যিটো পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও শিকাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ পঢ়। তোমালোকে জানা যে আমি পুনৰাই নতুন সৃষ্টিলৈ যাম। তাৰ নামেই হৈছে অমৰলোক। এয়া হৈছে মৃত্যুলোক। ইয়াত অকস্মাতে বহি থাকোতেই মৃত্যু হৈ যায়। তাত মৃত্যুৰ নাম-চিহ্ন নাই কিয়নো আত্মাক বাস্তৱত কালৈ নাথায়। কোনো মিঠাইতো নহয় খাবলৈ। ড্ৰামা অনুসৰি যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া আত্মা গুচি যায়। যি সময়ত যাৰ যাবলগীয়া থাকে, তেওঁ গুচি যায়। কালৈ ধৰি নলয়। আত্মাই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আন এটা লয়। কাল বুলি একো নাই। এয়াতো বহি-বহি কাহিনী ৰচি দিছে। সেয়া হৈছে অমৰলোক, তাত শৰীৰ নিৰোগী হয়। সত্যযুগত ভাৰতবাসীৰ আয়ুসো দীঘলীয়া আছিল, যোগী আছিল। যোগী আৰু ভোগীৰ পাৰ্থক্যও এতিয়া জানিবলৈ পোৱা। তোমালোকৰ আয়ুস বৃদ্ধি হৈ গৈ আছে। যিমানে তোমালোক যোগত থাকিব, সিমানে পাপ ভস্ম হ'ব আৰু পদো উচ্চ পাবা, আয়ুসো দীঘলীয়া হ'ব। যথা ৰজা-ৰাণী আয়ুস পূৰা কৰি দেহ ত্যাগ কৰে, প্ৰজাৰো এনেকুৱা হয়। কিন্তু পদৰ পাৰ্থক্য আছে।

এতিয়া পিতাই তোমালোকক কয় - স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তানসকল, এই অলংকাৰ তোমালোকৰ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও তোমালোক কমল ফুলৰ দৰে থকা। তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও থাকিব নোৱাৰে। এইটোও স্মৃতি আহিছে যে এই জন্মত আমি কিমান পাপ কৰিছো সেই কাৰণে বাবাই কয় - সেই সকলো অবিনাশী চাৰ্জনৰ আগত কৈ দিয়া তেতিয়া

পাতল (বোজা মুক্ত) হৈ যাবা। বাকী জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ যি শিৰত আছে তাৰ কাৰণে যোগত থাকিব লাগে। যোগৰ দ্বাৰাই পাপ খণ্ডন হ'ব আৰু আনন্দিত হৈও থাকিব। পিতাৰ স্মৃতিৰে সতোপ্ৰধান হৈ যাবা। যদি গম পোৱা যায় যে মই স্মৰণেৰে এনকুৱা হমগৈ তেন্তে কোনেও স্মৰণ নকৰিব। কিন্তু এয়া হৈছে যুদ্ধক্ষেত্ৰ, ইমান উচ্চ পদ পাবলৈ যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। এইটোও সন্তানসকলৰ স্মৃতিলৈ আহিছে যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা আমি উচ্চতকৈ উচ্চ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ, কল্পই-কল্পই লওঁ। তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত আহিব, আহি 'মনমনান্তৰ'ৰ মহামন্ত্ৰ ল'ব। মনমনান্তৰৰ অৰ্থ হৈছে নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। এইটো হৈছে মহামন্ত্ৰ, মহান আত্মা হ'বৰ কাৰণে। তেওঁলোক কোনো মহাত্মা নহয়। মহাত্মা বুলিতো বাস্তৱতে কৃষ্ণক কোৱা হয় কিয়নো তেওঁ পবিত্ৰ হয়। দেৱতাসকল সদায় পবিত্ৰ হৈ থাকে। দেৱতাসকলৰ হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ, সন্ন্যাসীৰ হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গ। স্ত্ৰীসকলেতো হাবাখুৰি খাই ঘূৰি ফুৰিব নোৱাৰে। এই বেয়া কথাবোৰ এতিয়া কলিয়ুগত হ'বলৈ ধৰিছে। স্ত্ৰীকো সন্ন্যাসী কৰি লৈ যায়। তথাপিও তেওঁলোকৰ পবিত্ৰতাৰ কাৰণেই ভাৰতৰ বহুত সহায় হৈছে। যেনেকৈ পুৰণি ঘৰত ৰং আদি কৰা হয় তেতিয়া যেন নতুন হৈ যায়। এই সন্ন্যাসীসকলেও ৰং দি কিছু ৰক্ষা কৰে। কিন্তু পিতাই কয় - সেইটো ধৰ্মই হৈছে বেলেগ, পবিত্ৰ হয়।

ভাৰত খণ্ডতেই ইমান দেৱী-দেৱতাৰ মন্দিৰ ভক্তি আদি আছে। এয়াও হৈছে খেল, যাৰ বৃত্তান্ত তোমালোকে শুনোৱা। ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণে এইবোৰো নালাগে জানো। এজন শিৱৰেই কিমান নাম ৰাখি দিছে। নাম অনুসৰি মন্দিৰ নিৰ্মাণ হৈ গৈছে। অনেক মন্দিৰ আছে। কিমান খৰচ হয়। তথাপিও আধাকল্পৰ সুখহে পোৱা যায়। বহুত ধন খৰচ কৰে, মূৰ্তি ভাঙি চিগি যায়। তাততো মন্দিৰ আদিৰ দৰকাৰ নাই। এইটোও এতিয়া স্মৃতিলৈ আহিছে যে আধাকল্প ভক্তি চলে, আধাকল্প আকৌ ভক্তিৰ নাম নাই। পিতাই এই বিচিত্ৰ বৃক্ষ জোপাৰ কিমান স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়ে। কেৱল কলিয়ুগৰ আয়ুসেই 40 হাজাৰ বছৰ হ'লে তেন্তে খ্ৰীষ্টিয়ান আদিৰ আয়ুসো বহুত বেছি হৈ যাব। পিতাই বুজায় - খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মৰ সীমা ইমানেই। এইটো জানে খ্ৰীশ্বখ্ৰীষ্টৰ ইমান সময় হ'ল, অমুকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ইমান সময় হ'ল, কিন্তু পুনৰ কেতিয়া যাব? এই কথা নাজানে। কল্পৰ আয়ুসেই দীঘলীয়া কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোকে জানা এয়াতো বিনাশৰ প্ৰস্তুতি চলি আছে। তেওঁলোকৰ হৈছে চাইন্স (বিজ্ঞান) আৰু তোমালোকৰ হৈছে চাইলেন্চ (মৌনতা, শান্তি) তোমালোকে যিমান শান্তিলৈ যাবা সিমানে তেওঁলোকে বিনাশৰ কাৰণে ভাল-ভাল বস্তু তৈয়াৰ কৰি থাকিব। দিনে-প্ৰতিদিনে সূক্ষ্ম বস্তু তৈয়াৰ কৰি থাকে। তোমালোকৰ অন্তৰ আনন্দিত হয় - বাবাইতো আমাৰ কাৰণে নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰিবলৈ আহিছে। তেন্তে আমি এই পুৰণি সৃষ্টিত থাকিম জানো। চমৎকাৰ হৈছে বাবাৰ। বাবা আপুনি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি চমৎকাৰ কৰে। এতিয়া তোমালোকৰ গোটেই স্মৃতি আহিছে। তেওঁলোকেতো ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানে। তোমালোকে জানা। তোমালোকে কিমান (জ্ঞানৰ) পোহৰত আছা। মনুষ্যতো ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। পাৰ্থক্য আছে নহয় জানো। জ্ঞানৰ মলম সৎগুৰুৱে লগালে, অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ হ'ল। ভক্তিৰ লোকসকলে জ্ঞানক নাজানে। এতিয়া তোমালোকে ভক্তিকো জানা আৰু জ্ঞানকো জানা। গোটেই স্মৃতি আহিছে - ভক্তি কেতিয়া আৰম্ভ হয়, আকৌ কেতিয়া পূৰা হয়। পিতাই কেতিয়া জ্ঞান দিয়ে, পূৰা কেতিয়া হ'ব, সকলো স্মৃতিত আছে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। কাৰোবাৰ বহুত স্মৃতি আছে, কাৰোবাৰ কম। যাৰ বহুত স্মৃতি থাকে, তেওঁ উচ্চ পদ পাব। স্মৃতিত থাকিলেহে আনকো বুজাব। বিস্ময়জনক স্মৃতি নহয়নে। আগতে তোমালোকৰ বুদ্ধিত কি আছিল। ভক্তি, জপ, তপ, তীৰ্থ কৰা, শিৰ নত কৰা, একেবাৰে পৰিশ্ৰান্ত হৈ গ'লা। ভক্তিৰ স্মৃতি আৰু জ্ঞানৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে এতিয়া ভক্তিক জানা কিয়নো আৰম্ভণিৰে পৰাই ভক্তি কৰিছা। এইটো জানা যে আমি প্ৰথমে-প্ৰথমে শিৱৰ ভক্তি কৰিলো, তাৰ পাছত দেৱতাসকলৰ কৰিলো। আন কাৰো এইটো স্মৃতি নাই, তোমালোকৰ ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্ত, ভক্তি আদি সকলোৰে স্মৃতি আছে। আধাকল্প ভক্তি কৰি কৰি অধঃপতিত হয়ে আহিছা।

এতিয়াতো দুখৰ পাহাৰ খহিব। তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, এই দুখ পাহাৰ খহাৰ আগতেই আমি স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে বিকৰ্ম বিনাশ কৰোঁ। সকলোকে তোমালোকে এইটোৱে বুজোৱা, তোমাৰ ওচৰলৈ হাজাৰজন আহে। ভাই-ভনীসকলক মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাবলৈ তোমালোকে পৰিশ্ৰম কৰা। জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ স্মৃতি আহিল। কিয়নো তোমালোকে গোটেই ড্ৰামাখনক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানি গ'লা। যিয়ে যিমান ভাল ধৰণেৰে জানে তেওঁ বুজাবও পাৰে। বুজোৱাতো হৈছে সন্তানসকলৰ কাম। গায়নো আছে - চান শ্ব'জ ফাদাৰ (সন্তানে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰায়)। পিতাই সন্তানসকলক বুজাব, সন্তানসকলে আকৌ ভাইসকলক বুজাব। আত্মাকে নুবুজায় জানো। ভক্তিৰ পৰা এই জ্ঞান একেবাৰে পৃথক। গায়নো আছে - এজন ভগৱান আহি সকলো ভক্তক ফল দিয়ে। এজন পিতাৰে সকলো সন্তান। পিতাই কয় - মই সকলো সন্তানকে শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যাওঁ। কল্প-কল্পৰ এই জ্ঞানো তোমালোকৰ এতিয়া আছে, তাত নাথাকিব। তোমালোক পতিত হোৱা গতিকৈ পাৱন কৰি তুলিবলৈ পিতাই তোমালোকৰ কাৰণে কিমান পৰিশ্ৰম কৰে সেই কাৰণে গায়ন আছে - কুৰ্বান হওঁ.. বলিহাৰ হওঁ। কাৰ ওপৰত? পিতাৰ ওপৰত। পিতাই আকৌ দৃষ্টান্ত শুনায় - এওঁ কেনেকৈ কুৰ্বান হ'ল। এই চেম্পুলকে (আৰ্হি)

অনুসৰণ কৰা। এওঁলোকেই আকৌ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। যদি ইমান উচ্চ পদ পাব বিচৰা তেন্তে এনেকৈ কুৰ্বান হ'ব লাগিব। চহকী লোক কেতিয়া কুৰ্বান হ'ব নোৱাৰে। ইয়াততো স্বাহা কৰিবলগীয়া হয়। চহকীসকলৰ স্মৃতি নিশ্চয় আহিব। গায়নো আছে নহয় - অন্তিম সময়ত যিয়ে ত্ৰীক স্মৰণ কৰে.... ইমানবোৰ ধন কি কৰিব। কোনেও নল'বই কিয়নো সকলো শেষ হৈ যাব। মইও লৈ কি কৰিম। শৰীৰ সহিত সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। তোমাৰ মৃত্যু হোৱাৰ মানে তোমাৰ কাৰণে গোটেই সৃষ্টিখনে মৰি গ'ল। এই ধন আদি একোৱেই নাথাকিব। বাকী গৰুড পুৰাণ আদিততো ৰসাল কথা লিখি দিছে, ভয় খুৱাবৰ কাৰণে।

পিতাই কয় এই শাস্ত্ৰ আদি হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। আধাকল্প ভক্তি মাৰ্গ চলে। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। কাৰোবাক সোধা - ৰাৱণক কেতিয়াৰ পৰা জ্বলাই আহিছা? তেতিয়া ক'ব পৰম্পৰাৰ পৰা। হেৰ' পৰম্পৰাৰ পৰাতো ৰাৱণ নাথাকেই। গমেই নাপায় গতিকে কৈ দিয়ে পৰম্পৰাৰ পৰা। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া স্মৃতি আহিছে - ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়া পৰা আৰম্ভ হয়। ৰচয়িতা, ৰচনাৰ ৰহস্যও তোমালোকে বুজি পোৱা। এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হ'ব। গোটেই তোমালোকৰ জুমটোৱে এই স্মৃতিৰ অৱস্থাত চক্ৰ লগালে তেন্তে তোমালোকৰ শান্তিৰ প্ৰভাৱ বহুত পৰিব। পাদুৰী (খ্ৰীষ্টিয়ান যাজক) লোকসকলেও খীশুখ্ৰীষ্টৰ স্মৃতিত বহুত শান্ত অৱস্থালৈ গুছি যায়। কোনোফালে নাচাইও। তোমালোকেতো ইয়াত বহুত স্মৃতিত থাকিব পাৰা, কোনো সাংসাৰিক কাম-কাজ নাই। বায়ুমণ্ডল বহুত ভাল। বাহিৰৰ বায়ুমণ্ডলতো বহুত ছিঃছিঃ হয় সেয়েহে সন্ধ্যাসীসকলৰ আশ্ৰম বহুত দূৰৈত থাকে। তোমালোকৰতো হৈছেই বেহদৰ সন্ধ্যাস। পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া সমাপ্ত হোৱাৰ পথত। এইখন হৈছে কৰবস্থান পুনৰ পৰিস্থান হ'ব। তাত হীৰাৰ-মুকুতাৰ মহল থাকিব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পৰিস্থানৰ মালিক আছিল। এতিয়া নহয়। পিতাই কয় - মই কল্প-কল্প, কল্পৰ সংগমযুগত আছোঁ। এই গোটেই চক্ৰ পুনৰাবৃত্তি হৈয়ে থাকে। এই সময়ত তোমালোকৰ সকলো স্মৃতি আহিছে, কাৰণ পিতাই স্মৃতি সোঁৱৰাই দিছে। আগতে একোৱেই বুদ্ধিত নাছিল। এই স্মৃতিৰ নিচাত যেতিয়া থাকিবা তেতিয়া সেই আনন্দৰে কাৰোবাক বুজাবও পাৰিবা। স্মৃতিত থাকি তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰ চম্ভালিব লাগে। ভাল বাবু!

সদায় স্মৃতিৰ নিচাত থাকোঁতা অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তক ভাল দৰে বুজি, স্মৃতিত ৰাখি অন্যকো সোঁৱৰাই দিব লাগে। গুণানৰ প্ৰলেপ (মলম) লগাই অগুণান অন্ধকাৰ দূৰ কৰিব লাগে।

(2) ব্ৰহ্মা পিতাৰ দৰে কুৰ্বান হ'বলৈ পুৰা অনুসৰণ কৰিব লাগে। শৰীৰ সহিত সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব সেয়েহে ইয়াৰ আগতেই জীৱন্তে মৰিব লাগে। যাতে অন্তিম সময়ত একোৱে স্মৃতিলৈ নাহে।

বৰদান: নিজৰ সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা অনেক আত্মাৰ চিন্তা দূৰ কৰোঁতা সকলোৱে প্ৰিয় হোৱা
বৰ্তমান সময়ত ব্যক্তিসকলৰ স্বাৰ্থ ভাৱ থকাৰ কাৰণে আৰু বৈভৱৰ দ্বাৰা অল্প কালৰ প্ৰাপ্তি হোৱাৰ কাৰণে আত্মাসকল কিবা নহয় কিবা চিন্তাত অশান্ত হৈ আছে। তোমালোক শুভ চিন্তক আত্মাসকলৰ অলপ সময়ৰ সম্পৰ্কইও সেই আত্মাসকলৰ চিন্তা দূৰ কৰাৰ আধাৰ হৈ যায়। বৰ্তমান বিশ্বক তোমালোকৰ দৰে শুভ চিন্তক আত্মাৰ আৱশ্যক সেয়েহে তোমালোক বিশ্বৰ অতি প্ৰিয় হোৱা।

স্লোগান: তোমালোক হীৰা তুল্য আত্মাসকলৰ বচনো ৰত্নৰ সমান মূল্যবান হওক।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!